

LAIA LÓPEZ

Blue Moon

L'esprit
de la llacuna

LAIA LÓPEZ

Blue
Moon
*L'esperit
de la llacuna*

Fanbooks

Títol original: *Blue Moon. El espíritu de la laguna*
© del text i de les il·lustracions: Laia López, 2020
© de l'adaptació i traducció: Paula Vidal, 2020
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2020
ISBN: 978-84-17515-76-8
Dipòsit legal: B. 2.585-2020
Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

El drac va llançar-se en picat cap a l'Illa i en Lluc, traient foc per la boca. Anava directe cap a ells! Espantats, els dos amics es van ficar a l'aigua per evitar que la flamarada els cremés la pell. Quan el temible monstre va passar volant a la vora d'ells, l'Illa i en Lluc es van enfonsar encara més en l'aigua de la llacuna, amb la intenció de passar desapercebuts. Si els ulls gèlids del drac detectaven el seu amagatall, estaven perduts...

Però la bèstia va passar de llarg i va prosseguir el seu camí cap a la riba.

Uns segons més tard van treure el cap de l'aigua i van veure que el drac volava cap al Festival de la lluna de maduixa, ple de gom a gom. Es van mirar amb alarma i, sense dir res, van nedar en direcció al moll. Allò podia acabar molt malament.

En una zona apartada del festival, l'Eiden estava arraulit a terra; patia moltíssim. Un raig lluminós li travessava l'esquena i li cremava la pell. El noi gemegava amb agonia; semblava a punt de quedar inconscient.

Al seu costat, la Diana, l'Edlyn i en Mako no sabien què fer; se sentien completament inútils.

–Hem d'ajudar-lo! –va exclamar la Diana amb llàgrimes als ulls. No suportava veure'l d'aquella manera.

–Sembla cosa de màgia –va suggerir l'Edlyn, nerviosa–. I si algú l'ha maleït?

–Qui podria voler fer mal a l'Eiden? –va preguntar en Mako, poc convençut.

De sobte, l'Edlyn es va quedar glaçada.

–Oh, no –va dir fluixet.

–Què passa? –va preguntar la Diana, sense apartar la mirada de l'Eiden.

L'Edlyn observava el cel. S'havia quedat muda. En Mako va alçar els ulls cap a on mirava la seva amiga i se'ls va fregar amb incredulitat.

–Diana... –va dir amb un fil de veu–. Tenim un problema.

La noia va apartar els ulls de l'Eiden amb resignació. El que va veure llavors va fer que s'estremís de dalt a baix. Un imponent drac sobrevolava el cel, just per damunt del Festival de la Lluna de maduixa. La bèstia volava en cercles com si busqués alguna cosa. La gent va començar a assenyalar el cel i a donar l'alarma.

De cop i volta, com si ja hagués trobat el que buscava, el drac va aturar-se i va canviar el rumb.

–On deu anar, ara? –va preguntar l'Edlyn.

Al cap d'un segon, la bèstia va llançar-se cap a ells. Concretament, cap al raig de llum que sortia de l'esquena de l'Eiden.

La Diana va cridar enrabiada. Guiada per l'instint, va alçar les mans

i va crear una barrera translúcida protectora amb el poder de la lluna de maduixa. De cap manera deixaria que ningú fes mal a l'Eiden. El drac va frenar en sec, sense poder travessar la barrera de la Diana, i es va elevar uns metres, com si estigués rumiant quin havia de ser el moviment següent. Poc després va tornar a atacar, però de nou va ser incapaç de traspassar el mur. Tot i això, la sirena Aysun era conscient que la seva barrera s'estava esmicolant per la pressió del drac. No podria aguantar gaire més.

–Sembla evident que el drac vol l'Eiden –va constatar l'Edlyn–. Hem d'amagar-lo.

El monstre havia reculat uns quants metres per agafar impuls, i en Mako i la Diana van aprofitar el moment per veure com estava l'Eiden. Els va semblar que havia empitjorat durant els últims minuts.

En Mako es va queixar:

–Observa'l bé, Edlyn. Com vols que l'amaguem del drac si un raig lluminós li travessa el cos? Se'l veu des de qualsevol punt de la galàxia!

–Si et creus tan llest, digue'ns què hem de fer! –va protestar ella.

La Diana ja no escoltava la discussió: havia tingut una idea. No sabia si ho aconseguiria, però si volia que l'Eiden sobrevisqués ho havia d'intentar. Un dels seus poders era moure les aigües, però mai li havia semblat un do útil. Fins ara.

Quan el drac es va enlairar una mica més, la Diana es va concentrar en la llacuna. Tot seguit, va canalitzar un potent doll d'aigua cap al seu amic i va mossegar-se els llavis amb neguit. Desitjava amb totes les seves forces que el pla funcionés. L'aigua va elevar-se cel amunt i va dirigir-se cap a on eren, mentre en Mako i l'Edlyn s'ho miraven amb sor-

presa. Tan bon punt l'aigua va entrar en contacte amb el raig de llum, l'esquena de l'Eiden va deixar de cremar.

–Et trobes millor? –va preguntar la Diana mentre l'observava amb atenció.

El noi semblava inconscient, perquè no donava cap mostra d'haver-la sentit. La Diana li va tocar el front amb cura: estava molt calent. S'havien d'afanyar si volien esquivar el drac.

–Ara, ràpid! –va exclamar.

Entre tots tres van agafar l'Eiden i es van endinsar entre la multitud del festival, amb la intenció de passar desapercebuts ara que l'esquena del noi ja no cremava. Amb una mica de sort, el drac els hauria perdut la pista. L'Edlyn va observar el cel i es va estremir: en perdre la seva víctima, el monstre havia enfurit i llançava flamarades sobre les paradetes que sobrevolava. No s'aturaria fins que els trobés.

–Som a prop del magatzem del cafè Ondina; amaguem-nos-hi a dins –va proposar llavors en Mako.

Els humans, morts de por, fugien alarmats en totes direccions. El Festival de la Lluna de maduixa era un caos, i avançar amb l'Eiden semiinconscient resultava gairebé impossible. Quan finalment van arribar al magatzem de la cafeteria, hi van entrar i van tancar la porta darrere seu, esbufegant per l'esforç i sense saber si estaven fora de perill.

CAPÍTOL 2

No era prudent sortir del magatzem. L'Edlyn es va asseure a terra, entre els pots de conserves, i la Diana i en Mako no van trigar gaire a imitar-la. Estaven exhausts. Des d'allà els arribava la remor de crits del festival: el drac ho estava destrossant tot. A prop seu, l'Eiden estava arraulit d'esquena a la porta i delirava enfebrat. Tremolava i s'estremia en somnis. A més, no deixava de suar i gemegar.

–Què somies, Eiden? –va xiuxiuejar-li la Diana mentre li apartava un ble de cabells del front.

Es van quedar en silenci durant una bona estona. Intentaven assimilar tot el que havia passat.

–Res d'això no té sentit –va lamentar-se l'Edlyn amb el rostre enterat entre les mans–. Un drac aquí, al campus! I l'Eiden embuixat!

–Sembla com si totes dues coses tinguessin relació –va suggerir en Mako–. Per què, si no, el drac l'ha intentat atacar?

En aquell moment, la porta del magatzem va obrir-se de bat a bat i tots tres van fer un bot, espantats. Quan al llindar van aparèixer la Liv, l'Illa i en Lluc, van sospirar alleujats.

–Tot bé, nois? –va preguntar en Lluc–. Hem vist el que passava des de l'aigua.

–Jo era al moll i m'he trobat amb aquest parell –va afegir la Liv–. No sabíem on éreu i llavors se m'ha acudit que potser us havíeu amagat aquí... –De sobte, va emmudir en veure el seu germà estirat a terra–. Eiden! –Va córrer cap a ell i es va ajupir al seu costat, però el noi no la va reconèixer–. Què li passa? Està inconscient?

–Això sembla –va afirmar la Diana–. Érem al festival i de cop i volta s'ha trobat malament. Llavors... –Va empassar-se la saliva amb nerviosisme–. Llavors un potent raig de llum li ha travessat el cos des de l'esquena i ha caigut a terra. No he sabut com ajudar-lo.

–I aleshores ha aparegut el drac i l'ha atacat –va afegir en Mako.

–Què!? –van exclamar l'Illa, en Lluc i la Liv a la vegada.

–Només tenia ulls per a l'Eiden, com si no li interessés ningú més –va dir l'Edlyn.

La Liv no apartava la mirada del seu germà petit.

–El meu... el meu pare de vegades deia que l'Eiden estava maleït. –Li tremolava la veu–. I si tenia raó?

Tot seguit va treure-li la samarreta amb cura i la cicatriu de l'esquena va quedar al descobert. Tots es van apropar per analitzar la ferida de l'esquena del noi. Encara tenia la forma de la llacuna, però la cicatriu ja no era com la recordaven la Diana i l'Edlyn. Ara estava en carn viva, com si el mapa sencer s'hagués incendiat i hagués estat cremant durant una llarga estona.

–Així que el raig lluminós que ha cridat l'atenció del drac sortia de la cicatriu... –va constatar l'Edlyn.

La sirena no en sabia gaire, de cicatrius, però no li va semblar un bon senyal.

La Liv va aixecar la vista de l'Eiden per fixar-se en els altres. Tenia els ulls plens de llàgrimes.

–Nois, ja sé que amagueu moltes coses i la veritat és que mai m'ha importat gaire. Però ara tot ha canviat. Necessito estar informada de tot. No pot ser que hi hagi secrets entre nosaltres quan la vida de l'Eiden corre perill –va demanar.

L'Illa i en Lluç van intercanviar una breu mirada i, alhora, van fer que sí amb el cap. Les situacions extraordinàries requerien solucions extraordinàries..., tot i que estaven a punt de trencar la regla més important del consell de la llacuna.